

Valkoiset karnevaalit. Siis todella laimeat. Lumihiutaleet valuivat niin hitaasti taivaasta. Kun oikein jäi tuijottamaan niiden veltoa laskua, ne näyttivät jähmettyvän paikalleen. Tuntui että itse kohosi, kohosi lämpimässä kuplassa niiden keskellä kohti taivasta. Voi, katsokaas nyt kun nousen ja te vain tiputte. Hiljaa valutte minun ympärillä, ihan vain painovoiman mukana. Olettepas te heikkoja. Minä vaan nousen, näin, katsokaas. Nojauduin lähemmäs kuplan reunaa, että varmasti näkisin niiden ihailevat naamat. Ihan varmasti ihailivat minua. Ihan varmasti olisivat olleet mieluummin minä. Kaikkihan tahtoo olla minä. Sitten tuli jäinen ikkunalasi vastaan. Vihlaisi oikein ilkeästi otsaa, säpsähdin ärtyneenä taakse. Päätä vihloi. Kun käännyn katsomaan nukkuvaa mökkiä, tunsin yhtäkkiä suurta yhteenkuuluvuutta valuvien lumihiutaleiden kanssa. Tuvan pöydän alla tulvi Pirkka-olutta. "Kehtaatko Olga laittaa sen oven kiinni", Väinö mutisi hiljaa viereisen huoneen kerrossängystä, kun aloin valuttaa kuumaa vettä tuvan lavuaariin. Mielessäni väänsin hanan kovemmalle ja aloin rypistellä sipsipusseja jätessäkkiin. Viinipullot kilisivät kun kasasin niitä pöydälle. Yksi tippui ja särkyi, räsähti kirkuvaksi sateeksi tuvan lattialle ja kun väistin lentäviä sirpaleita potkaisin oluttölkin kolisemaan takan edustalle. Se oli lommoilla ja sai hiekat kipinäpellillä pomppimaan ja ritisemään hillittömästi. Eerikan siideritölkit räsähtelivät kun ravistelin niistä juomatta jääneitä pohjia lavuaarin kaljapyörteisiin. "Joo." Kahvakaan ei kolahtanut kun vedin oven varovasti narisuttamatta kiinni. Oli rauhoittavaa siivota. Päätä vihloi vähemmän kun näki katkenneiden tupakoiden yksi kerrallaan samoilevan jätessäkin uumeniin. Välillä ne kujeilivat, luikkivat lämmenteiden maitotölkkien taakse ja kurkistelivat sieltä ruokapöytää raivaavia käsiäni. Ne panivat varmasti merkillä kuinka vakaasti käteni liikkuvat, eivät tärisseet yhtään vaikka tärisytti. Viinijuovien hankaaminen lattialaudoista sai veren kohisemaan korvissa. Piti istuutua hetkeksi ja keskittyä. Sekuntiviisari värähteli paikallaan seinäkellossa. Siinä se oli värähdellyt voimattomana yölläkin, silloin kun Eerika ja Väinö olivat laulaneet. Olin katsellut niitä ja miettinyt, että oliko Eerika kaunis. Parempi olla miettimättä, mietin ja nousin. Korkit ja sokat kilahtelivat mieltä ylentävästi jätessäkin pohjalle. Hyräilin hiljaa, kunnes katseeni sattui sohvan takaa sojottavaan jalkaan. Kasperilla ei ollut kuin kylpytakki päällään ja se makasi lattialla hervottomana minun pyyhkeeni naamallaan. Kainalossa sillä oli kuminen leluankka. Nyrpistin nenääni teatraalisesti vetäessäni pyyhkeeni pois. Kellehän minä oikein esitin? Kasperin vain ynähti hiljaa ja kääntyi kyljelleen nukkumaan, käpertyi oikein somasti kerälle kuin mikäkin pikkupoika. Ei se kyllä suloinen ollut. Sen kainalokarvat kiemurteli sen kainalosta käärmekinä vaaleata ihoa vasten. Ne irvistelivät kieli pitkällä, kihisivät oikein korkealla äänellä ja kiehnäytyivät toisiaan vasten. Ne kuiskivat toisilleen, ja minun oli pakko kumartua lähemmäs kuuntelemaan, josko ne puhuivat minusta. Ne tuijottivat ilkeillä silmillään suoraan kohti, eivätkä väistäneet inhoavaa katsetta. Kylmä hiki kihosi niskaan ja oli hiivittävä ulos. Kylmä betoniporras tuntui mieltä rauhoittavan vakaalta reisien alla. Aamun hämärä sulautui hämärään mieleen ja tunsin itseni kameleontiksi harmaassa pihapiirissä. Metsä myötäili tuulta nöyränä ja heinäkorret antoivat hiutaleiden levähtää yllänsä. Ne nuokkuivat hiljaa kuin aamutokkuraiset lapset aamiaispöydässä. Unisuus tarttui eikä katse enää jaksanut kohdistua. Vain vanha navetta pihan toiselta puolelta tuijotti takaisin, lepäsi siinä pää kallellaan, silmät puoliksi raollaan ja suu puhumattomuudesta kiinni juuttuneena. Sen poskille maalattu puna oli haalistunut räntäsuihkuissa ja heinä kasvoi sen pääläella kurittomana. Yhtäkkiä se iski silmänsä; raitaverho ikkunassa heilahti ja jokin levoton pilkahti sen lasittuneen katseen takana. Hätkähdin niin että tupakka tippui ja tukahtui lumeen. Haukoin henkeäni säikähtyneenä ja pian navettakin avasi suunsa kuin selitelläkseen käytöstään. Sen suusta karkasi pihalle kompasteleva mies. Liinuksella ei ollut kenkiä jaloissaan, mutta sillä oli sylissään enemmän polttopuita kuin Hagridkaan saisi kerralla kannettua. Sen paljas jalka sattui kynnyksen kulmaan

ja halot sinkoutuivat lumipeiton alla torkkuvaan heinikkoon. Korret heräsivät ärähtäen eloon ja keikkuivat nyt ärtyneinä karistaen rauhan rippeet yltään. "Ai! Ei sattunut! Saan nämä kyllä. Äh. Mutta ei käynyt kuinkaan." Liinus haali halot takaisin syliinsä ja kompuroi pihan poikki kohti. "No huomenta. Pitää lämmittää. Rupeaa loppumaan nuo polttopuut, laitan kyllä tänään pojat kantamaan lisää. Eihän ne tykkää mutta oppivatpahan töitä tekemään. Ja kun eihän tuo kummoinen urakka ole kun useampi on tekemässä. Miten voit?", Liinus kysyi silmissään sellainen arka hymy, jonka etupenkin poika levittää kasvoilleen palauttaessaan kokeen opettajalle. Siinä se seiso i kädet halkojen painosta täristen ja odotti. Puhaltelin lumet tupakan varresta ja sytytin sen uudelleen. "Sulla tulee verta jalasta. Mä puhistan sen, tuun ihan kohta sisälle, älä koske siihen ite. Kohta kuulin kuinka polttopuut kolisivat tuvan lattialle. Kasper i karjaisi ja Liinus kiljui, että oli pahoillaan.